

I

Judecata particulară a lui Dumnezeu și vămile văzduhului

Odată cu încheierea acestei scurte vieți pământești, sufletul intră într-o altă lume, unde trebuie să fie judecat – la așa-numita **judecată particulară** a lui Dumnezeu. Acolo se hotărăște starea lui vremelnică, după trecerea din această viață, până la cea de-a Doua Venire a lui Hristos.

Există două judecăți ale lui Dumnezeu: **judecata particulară** și **judecata de obște**. Între acestea constatăm următoarele deosebiri:

1. Judecata particulară are loc îndată după moartea fiecărui om **în parte**, după cuvintele Sfântului Apostol Pavel: *[...] este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata* (Evr. 9, 27). Iar judecata de obște se desfășoa-

CUPRINS

- I. Judecata particulară a lui Dumnezeu și vămile văzduhului. . . 5
- II. Morții sunt vii și pot să se învoiască și să ne ajute. 43
- III. Prin pomeniri și binefaceri cei vii pot să ajute celor răposați 66
- IV. Nedumeririle în legătură cu rugăciunile pentru cei trecuți la cele veșnice 103
- V. Cea de-a patruzecoa zi de după moarte 130

ră după sfârșitul acestei lumi, cuprinzând pe **toți oamenii în același timp** – atât pe cei vii, cât și pe cei morți, care vor învia.

2. Judecata particulară se săvârșește **doar pentru suflet**, căci trupul se află în mormânt în acea vreme, așteptând învierea sa. Judecata de obște se săvârșește atât asupra sufletului, **cât și asupra trupului înviat și reunit** din nou cu acesta, *ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău* (II Cor. 5, 10).

3. Judecata particulară se desfășoară vreme de 40 de zile, interval în care sufletele păcătoșilor trec prin așa-numitele **vămi ale văzduhului**, la care demonii cercetează cu multă atenție păcatele omenești. Iar la judecata de obște sentința se pronunță pe loc, **fără cercetare**, căci înaintea Judecătorului lumii nu există taine, totul este descoperit înaintea ochilor Lui (Ps. 138, 15-16).

4. Judecata particulară determină **vremelnic** starea omului care trece din această lume. Pentru păcătoși, după această judecată, este cu puțință o oarecare îmbunătățire a stării de dincolo de mormânt prin puterea ru-

găciunilor pentru cei adormiți făcute de Biserică și prin milosteniile săvârșite spre pomenirea lor. Iar la judecata cea de obște a lui Dumnezeu este hotărâtă **pentru veșnicie** soarta oamenilor care au plecat de pe pământ. Fără drept de apel.

Învățătura despre judecata particulară este cunoscută încă din Biserica Vechiului Testament. Preaînțeleptul **Isus, fiul lui Sirah**, scrie: *Că lesne este înaintea Domnului, în ziua sfârșitului, să dea omului după căile lui [...] și la sfârșitul omului se vor descoperi lucrurile lui* (Sir. 11, 28-29). De vreme ce înțeleptul vechi-testamentar vorbește despre răsplata fiecăruia în ziua morții sale, e limpede că el are în vedere judecata particulară și nu pe cea de obște.

Adevărul exprimat aluziv în Vechiul Testament despre judecata particulară a lui Dumnezeu este limpede vădit în Noul Testament. Domnul Iisus Hristos a spus că dreptii nu vor veni la judecata particulară, căci diavolul nu are pentru ce să-i învinuiască (In 14, 30). *Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și*

la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață (In 5, 24). A cunoscut aceste cuvinte ale Domnului și Sfântul Apostol Pavel, care mărturisește corintenilor: *Voim mai bine să plecăm din trup și să petrecem la Domnul* (II Cor. 5, 8). Această petrecere cu Domnul se împlinește cu cei drepti îndată după ce sufletul părăsește trupul. Același apostol scrie filipenilor: *Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos, și aceasta e cu mult mai bine* (Filip. 1, 23). Principalul sens al acestor cuvinte este următorul: apostolul preferă moartea îndată decât continuarea vieții pământești, căci este încredințat că sufletul lui se va uni cu Hristos, Care îi va aduce fericirea mult râvnită chiar înainte de învierea din morți.

Advențiștii resping judecata particulară. Însă nedreptatea învățăturii lor este limpede vădită de îndată ce se compară poziția acestora cu cuvintele mai sus menționate ale Sfântului Apostol Pavel: [...] *este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata* (Evr. 9, 27). Urmarea imediată a judecății după moarte este exprimată aici atât de categoric, că nu se

poate ca prin cuvântul „judecată” să se înțeleagă judecata cea înfricoșătoare – Judecata de Apoi a lui Hristos. Judecata de Apoi va avea loc la sfârșitul vremurilor, iar judecata particulară se săvârșește îndată după moartea fiecăruia dintre noi.

Nu se referă la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos expresia că oamenii trebuie **o dată să moară, după care să fie judecați**, deoarece la Înfricoșătoarea Judecată se vor arăta nu doar adormiții de acum împreună cu trupurile lor înviate, ci și **toți cei vii** cu trupurile lor schimbate (vezi I Cor. 15, 51); pentru că e limpede că până în clipa Înfricoșătoarei Judecăți vor fi oameni vii care vor locui pe pământ și vor fi surprinși pe neașteptate de cea de a Doua Venire a lui Hristos. Sfântul Apostol Pavel descrie aceasta foarte exact: *cei morți întru Hristos vor învia întâi; după aceea, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh* (I Tes. 4, 16-17).

Cum vor fi răpiți cu trupurile lor cei vii pe nori, aceasta apostolul o lămurește destul de limpede prin cuvintele: *Iată, taină vă spun vouă: Nu toți*

vom muri, dar toți ne vom schimba. Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna și morții vor învia nesticăcioși, iar noi ne vom schimba. Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nesticăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire (I Cor. 15, 51-53).

Și întâmplarea cu tâlharul răstignit de-a dreapta lui Hristos, care s-a pocăit, ne vorbește, de asemenea, despre trecerea prin moarte la viața de pe cealaltă lume **înainte de Judecata cea Înfricoșătoare din ziua de apoi**. Prin ce cuvinte se adresează Mântuitorul tâlharului? El nu îi spune: „Deoarece te pocăiești și crezi în Mine, Eu îți voi stabili, după mulți și mulți ani, la cea de-a Doua Mea Venire, un loc minunat în Împărăția cerurilor”, ci, dimpotrivă, îl încredințează prin scurte și categorice cuvinte că-l va duce în locul veșnicei fericiri îndată după moartea lui: *Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai (Lc. 23, 43).*

Sfântul Apostol Petru mărturisește și el despre judecata particulară a lui Dumnezeu, făcând o paralelă între oamenii păcătoși și îngerii căzuți. Despre cei de pe urmă el scrie că Dum-

nezeu i-a aruncat în iad, legându-i cu lanțurile întunericului (desigur, după ce i-a osândit ca vrednici de o asemenea stare) și *i-a dat să fie păziți spre judecată* (II Ptr. 2, 4), adică spre Judecata cea Înfricoșătoare, *spre judecata zilei celei mari*, după cuvintele Sfântului Apostol Iuda (1, 6).

După ce a spus una ca aceasta despre mai dinainte osândiții demoni, Sfântul Apostol Petru trece la tema judecății oamenilor. Despărțind pe cei dreپți de cei păcătoși, el pronunță aceste cuvinte extrem de importante: *Domnul poate să scape din ispite pe cei credincioși, iar pe cei nedreپți să-i păstreze, ca să fie pedepsiți în ziua judecății* (II Ptr. 2, 9). Cum și unde sunt ținuți în chinuri nu se spune limpede. Dar e vădit că ei sunt ținuți în chinuri nu în această viață vremelnică, de acum, unde cei necurați, de obicei, sunt bine rânduiți și *nu au neazuri până la moartea lor* (Ps. 72, 4), ci în iad, care este loc al chinurilor.

Paralela între demoni și oamenii nedreپți este foarte potrivită și de la sine grăitoare. Starea unora și a altora este asemănătoare. Încă mai înainte de sosirea Înfricoșătoarei zile a Judecății,